

Poul Færø, evangelistur talar í Ebenezer hósadagin.

Brøðrasamkoman samfelagsstevnu

JAN MÜLLER
JENS K. VANG

Hetta er tann tíðin, tá limirnir í Brøðrasamkomuni kring landið mótast í Havn til stóru árliga samfelagsstevnuna.

Stevnan, ið er sjálvt hægðarpunktið í øllum tí nógva virkseminum, sum er innan tær ymsu samkomurnar í landinum, byrjaði mikukvöldið við bønarmøti í Ebenezer og helt fram bæði hósadagin og friggjadagin. Í gjárkvöldið varð farið niðan í Høllina á Hálsi, sum eisini verður karmur um stóru stevnuna í dag og sunnudagin. Har pláss er fyri millum 1500 og 2000 fólki.

Í dag byrjar stevnan í Høllini á Hálsi klokkan 15 og heldur fram aftur í kvöld klokkan 20. Sunnudagin

verður byrjað við Minnis-málitið Harrans klokkan 10 og eru so ssamfelagsmøti klokkan 15 og 19. Vanligur síður hevur verið at útvarpa hetta seinasta møtið. So verður eisini í ár.

Svenning av Lofti, evangelistur sigur við Sosialin, at roknað verður við nógvum fólki til stevnuna í ár. Veðrið skuldi verið til vildar hjá teimum mongu, sum koma av bygd og hevur hann vón um eina fjølmenta og góða stevnu.

Nú er so vanligt til stevnur og landsfundir av ymsum slag at hava gestatalarar. Hetta er tó ikki síður hjá Brøðrasamkomuni. Svenning av Lofti vísir á, at Brøðrasamkoman er ein leikmannarøsla. Hon er bygd á, at tann einstaki tekur lut.

-Man kann siga, at sjálvt

um Brøðrasamkoman kemur uttanfrá sum so mangt annað í Føroyum, so er hon kortini sprottin úr føroyskum jorðildi. Hon hevur fastatøkur í fólkinum, og samkomurnar kring landið verða hildnar uppi av einstøkum monnum og kvinnum, sum gera eitt stórt arbeiði. Og tá samfelagsstevnur verða hildnar verður roynt at taka fólkið úr samkomunum til at tosa, sum vanliga taka lut í hesum arbeiði leggur Svenning av Lofti aftrat.

Uppá fyrispurning um stevnan hesaferð tekur upp eitt serstakt evni ella tema sigur Svenning av Lofti, at tað gera tey tíanverri ikki.

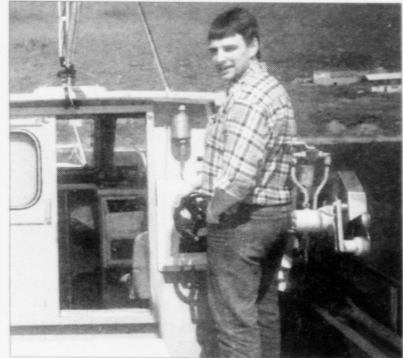
-Mær hevði sjálvur dámt væl og havi eisini røð uppundir tað, at man teir fyrstu dagarnar hevði eitt ávist evni, men tað hevur so ikki

verið gjørt. Og ein orsök til hetta er kanska tann, at man hevur viljað varðveitt frælsi hjá tí einstaka til at koma við tí, sum honum liggur á hjarta. Tí stendur hvørjum frítt at velja, hvat hann vil tosa um.

Eingi møti og eingin samfelagsstevna hjá Brøðrasamkomuni uttan sang. Tí verður eisini í ár lagdur stórir dentur á henda partin av møtunum. Sangkórið í Ebenezer, sum altíð er við til at seta sín serstaka dám á samfelagsmøtini, verður hesar dagarnar styrkt av góðum sangarum úr øðrum samkomum.

Svenning av Lofti roknar við fullari høll sunnukvöldið, tá stevnan endar við tí stóra samfelagsmøtunum.

Minningarorð um mín besta vin Pól Eyðfinn Ólason Poulsen

Tað vóru eini tung boð at fáa tann 31.10.99. Eg var í kamarinum og legði sonin at sova, tá eg hoyrði telefonina ringja. Eg hugsaði onki ringi, fyrr enn genta mín Kára fór at gráta og segði »Nei, ikki Pól Eyðfinn«. Eg leyp niður at vita hvat var hent. Mamma var í telefonini, hon segði at Ágot hevði fingið ein sjógv, og at hann hevði rakt so meint, at Pól Eyðfinn var deyður. Eg hugsaði við mær sjálvum: »Tað passar ikki. Eg mátti ringja aftur til mammu at vita, hon segði: »Jú góði, hann er fairn heim til Harran«. Eg segði við Káru, at vit máttu fara niðan til Simonu og börnini.

Simona góða, vit sum sótu her hjá okkum kvöldið fyrri og prátaðu um alt og onki, vit hugsaðu onki tá tú fór heim, vit vistu ikki hvat ið koma skuldi.

Góði Hjalatur, Eyðstein og øll manningin á Ágot, tit sum vóru við í hesum ræðuliga túri, tá skiparin doyði, hann sum allir høvdu álit á, tit gjørdur alt sum var í tykkara hondum at fáa liv í Pól Eyðfinn aftur. Men tíðin hjá honum var uppi. Pól Eyðfinn skuldi doyggja á havinum umborð á sínum egna skipi.

Jú vit høvdu nógvar góðar túrar saman umborð á Ágot sjálvt um tað mangan var buldrut, og tá veðrið var gott, plagdu vit at spæla okkum við gummibátinum, meðan vit bíðaðu eftir at fara at draga aftur.

Pól Eyðfinn, tú vart altíð við uppá at gera alt tað, ið vit ætlaðu at gera. Tú vart altíð miðpunktur hjá okkum øllum. Tá tað sá svart út segði tú altíð at »tað man fara at ganga«, sjálvt um vit onki trúu uppá tað.

Tú vart altíð spentur at próva nakað nýtt, tú hevði altíð nógva góð hugskot.

Tú byrjaði við at rógva einsamallur út við Norðatanga, síðan fekk tú Ágot. Tú hevur altíð ynskt at átt titt egna skip, og her hevði tú tað so, tú fordi tað sjálvur og vart altíð glaður og hugagóður. Tú fór fyrst við línu og fekk nakað eftir hetta, loyvi at royna eftir tunfiski. Tá alt hetta var komið í lag, vildi tú hava størri skip, men soleiðis vildi lagnan tað ikki.

Tú fekk altíð eina hjálpanði hond frá pápa tínum, sum vildi tær alt tað besta, hann var stoltur av tær og tykkum systkinum. Og ofta var mamma tín við sum kokkur og gjørdi tað, at tú feldi teg sum heima.

Ja Pól Eyðfinn, eg og Kára gleddu okkum til at flyta norður aftur til Klaksvíkar. Vit hildu, at vit komu at hava nógva góð ár afturat saman, men soleiðis bleiv tað ikki. Men Pól Eyðfinn, kera systkinabarn, vit skulu ikki gloyma Simonu, Isak, Oliviu, Petur og Bárður, tað skalt tú vita.

For síðstu ferð vit skiljast, á fold ei mótast meir. Men í tí ljósa himli vit mótast aftur fleir. Tey sorgartár, nú renna, tí stundin er so svár, vit tá ei meira kenna bert einans gleðistár.

Hav tøkk, kærri Pól Eyðfinn for hvørt eitt minni gott. Tú altíð vildi hjálpa í stórum sum í smátt. Ei kann ein meira geva enn offra sjálván seg. Tað gjørdi tú Pól Eyðfinn tú offraði jú teg.

Jóhs. 14, 2-4.

Páll

Nógva fólk hevur verið til bítiutimarnar í Ebenezer seinastu dagarnar.